NN 106/2020 (30.9.2020.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj UsII-386/18-7 od 17. srpnja 2020.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2004

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Z., kojeg zastupa I. B., dipl. iur. (temeljem generalne punomoći Su-511/2013), protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada K., koju zastupa opunomoćenik D. Š., odvjetnik iz Z., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 17. srpnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/385, urbroj: 376-10-18-16 od 1. kolovoza 2018.

II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od dana primitka ove presude.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, koje je doneseno povodom zahtjeva Grada K., ovdje zainteresirane osobe, utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na izrijekom opisanim nekretninama, i to na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu zainteresirane osobe prema evidenciji Općinskog suda u Rijeci, Zemljišnoknjižnog odjela K., te na nerazvrstanim cestama, javnim površinama i nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe navedenim u potvrdama Jedinstvenog upravnog odjela Grada K. od 10. srpnja 2018., označenim sastavnim dijelom tog rješenja, a na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI), prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, JLS K., broj: 15/17 (dalje: Elaborat) te mu je utvrđena obveza plaćanja naknade za pravo puta od 29. prosinca 2016., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva Grada K. ako je do uknjižbe došlo nakon toga datuma, sve na način i od uvjetima detaljno navedenim u tom rješenju.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu, kojom zakonitost istog osporava u cijelosti zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Iznosi kratak sažetak predmeta upravnog spora te, u bitnom, ističe da je tuženik priznao zainteresiranoj osobi pravo vlasništva, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta na nizu nekretnina za koje nije nedvojbeno dokazano da bi se nalazile u vlasništvu iste, pri čemu upire na stajališta ovog Suda izraženog u presudama posl.broj: UsII-114/17 i UsII-65/17. Navodi također da je tuženik zainteresiranoj osobi priznao pravo na naknadu za pravo puta na nerazvrstanim cestama i to na česticama za koje tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da bi doista bila riječ o nerazvrstanim cestama u vlasništvu zainteresirane osobe. Naime, takav zaključak da se ovdje radi o nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada K. ne proizlazi iz zemljišnoknjižnog stanja, već isključivo iz dostavljene potvrde P.-g. županije, Grada K., Jedinstvenog upravnog odjela od 10. srpnja 2018., u kojoj je Grad popisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste koje se nalaze u njegovom isključivom vlasništvu. Pritom tužitelj upire na odredbu članka 102. te članka 131.-133. Zakona o cestama, u vezi članka 224. Zakona o zemljišnim knjigama, a prema kojima postoji izričita obveza općina i gradova da usklade stvarno stanje sa zemljišnoknjižnim stanjem, odnosno da izvrše evidentiranje nerazvrstanih cesta u katastru te shodno tome i u zemljišnim knjigama, kao i da po potrebi pribave odgovarajuće izmjere za potrebe usklađivanja stvarnog stanja. Nadalje, ističe kako iz daljnje potvrde od 10. srpnja 2018., proizlazi samo da bi predmetne čestice u naravi predstavljale javne površine kojima Grad upravlja sukladno odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, iako odredbe ovoga Zakona nemaju nikakve veze s pitanjem vlasničkopravnog režima tih nekretnina niti mogu biti valjana pravna osnova za